

Teater.

Karl Mülleri „Kerjus-üllõpplase“ mänguplaani võtmise läbi on eestlased kahtlemata täitmiserasema opereti juurde asunud kui seni sededa liiki tooted on olnud: peale suurelt jaolt meile wõõralaabilise sõjameeste-elu, mis mitte wähest kujutamiseosawust ei nõua, on siin nimelt muusikalise külje suurus ja pakuline raskus tähelepanemise-wäär. Rõigest sellest hoolimata wõib üle-eilast esimeselordset ettekannet läbiõige mõjusaks ja — meärnis alguspildis — hea hooaga läbiwiiduks nimetada, kuigi siin-seal peale ühikute nõrtuste ja täteõppimise-wärskuse järgi ilmsiks tuleb. Meärnis kauni mõjuga edenes mäng suurema hulga ühiktelaste tanel; kuna loorid see-lord oma häälejoõu poolest wähem tähelepanemist suutisid teenida kui waremalt, mis osalt küll ka sellest wõis tulla, et lauluhelid saalt poolt, mis pealtwaatajad tungil täis oli logunud, tarwilist kõlatuge ei leidnud.

Meiu Pumbole, kes sel puhul Laura Nowalsta wõas ette astus, annetati killeimp. W.

Päevaleht, 18. I 1910